

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: R. B., zastoupeného Mgr. Michalem Mrzenou, advokátem v Praze 1, Prokopská 8 (pobočka v Praze 2, Pod Slovany 12), proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2002, čj. OAM-2340/AŘ-2001, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 12. 2005, čj. 15 Az 308/2003 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Ministr vnitra České republiky rozhodnutím ze dne 9. 12. 2002, čj. OAM-2340/AŘ-2001, rozhodl o zamítnutí rozkladu žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 10. 2001, čj. OAM-9979/VL-19-06-2001, a o potvrzení rozkladem napadeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu žalobci podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 5. 12. 2005, čj. 15 Az 308/2003 - 28, zamítl. Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem a do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39¹.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*; 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. *judikatorní odklon*. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

¹ <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=6743>

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; konkrétně ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu a neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Stěžovatel uvádí, že se mu ze vztahu s paní D. G. z T. dne 12. 2. 2002 narodila dcera A. G., která v současné době bydlí s matkou. Stěžovatel má zájem na sjednocení rodiny a nerušeném výkonu rodičovských práv k nezletilé a odkazuje na Úmluvu o právech dítěte, která hájí zájmy nezletilých dětí, především právo na úplnou rodinu. Nejvyšší správní soud vychází ze své ustálené judikatury, např. rozhodnutí ze dne 20. 1. 2006, čj. 7Azs 241/2005 - 42², a ze dne 24. 2. 2005, čj. 2 Azs 216/2004 - 60³, v nichž se mj. zabýval účelem subjektivního práva na azyl a nemožností obcházet režim zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uchýlením se pod režim zákona o azylu. Otázkou nedostatečnosti rodinných důvodů, bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svých rozhodnutích ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004 - 69⁴, ze dne 17. 9. 2003, čj. 4 Azs 6/2003 - 55, publikovaném pod č. 28/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 47/2004 - 60⁵. Stěžovatel má možnost upravit si pobyt v České republice jinak (v souladu se zákonem o pobytu cizinců), proto neudělení humanitárního azylu není nevyhnutelně spjato s jeho povinností vycestovat z České republiky. Tato povinnost by případně mohla být zásahem do jeho rodinného života a práva na péči a výchovu jeho dítěte, obdobnou otázkou se však Nejvyšší správní soud již zabýval, a to např. ve svém rozhodnutí ze dne 17. 3. 2006, čj. 8 Azs 137/2005 - 79⁶. K souladu postupu žalovaného s ústavně zaručenými rodičovskými právy a s mezinárodními lidskoprávními závazky České republiky se Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozhodnutí ze dne 28. 1. 2004, čj. 2 Azs 78/2003 - 36⁷.

Ostatní námítky stěžovatele, zejm. nesprávné posouzení právní otázky ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud neshledal přípustnými, neboť je stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno,

² <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=5828>

³ <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=2953>

⁴ <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=3176>

⁵ <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=4677>

⁶ <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=6304>

⁷ <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=6952>

ač tak učinit mohl. Z pohledu přezkumu kasačním soudem se tak jedná o nový důvod kasační stížnosti, který je nepřijatelný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu